

Tập Thơ Tĩnh Lặng

Tác giả: Viên Minh

Cảm Đề

Tương tâm thi thủy

thanh trần sát

Chuyển hải triều âm

tĩnh mộng hồn

HT. Thích Quảng Thạc

Chuyển tiếng hải triều lòng tĩnh mộng

Đem thơ tịnh thủy rửa bụi trần

Viên Minh dịch

Mục Lục

1. Lặng Lẽ
2. Phù Vân
3. Thơ Trên Cát
4. Đứng Ngộ
5. Giọt Mưa
6. Ngủ Quên
7. Kiếp Phù Du
8. Cánh Hạc
9. Thuyền Trăng
10. Rong Chơi
11. Nhớ Nắng
12. Mới Tình Khô
13. Thông Dong
14. Cứ Để Mây Bay
15. Ô Kia
16. Mẹ
17. Âm Thanh
18. Nhớ Hoàng Hôn
19. Huyền Không
20. Vô Thanh
21. Khúc Vô Thanh
22. Nụ Huyền Chi
23. Chia Tay
24. Cúng Đường
25. Già Biệt
26. Sơn Đào
27. Vườn Thanh Tâm
28. Nụ Cười
29. Tình Thâm

- 30. Tao Ngộ
- 31. Biệt Nhất Phương
- 32. Đối Văn Thiên
- 33. Hà Xứ Lai
- 34. Thiên Đề Nguyệt
- 35. Hứa Nhất Thiên
- 36. Tụ Khai
- 37. Minh Trần
- 38. Tuyết Chi
- 39. Sinh Tử Sự
- 40. Khứ Lai

Lặng lẽ

Xin trả chim đôi cánh

Đôi cánh nhẹ bay xa

Ta trở về lặng lẽ

Một mình ngắm mây qua.

Phù vân

Ra đi khắp bốn phương trời
Tìm ai mỗi gót muôn đời còn xa
Ta về gặp lại tình ta
Dấu chân viễn mộng chỉ là phù vân.

Thơ trên cát

Viết bài thơ trên cát
Con sóng vỗ xóa đi
Vô tình đâu nhớ được
Mình viết bài thơ gì.

Đúng ngộ

Ta không biết đâu suối nguồn an lạc
Sáng sớm ra vườn bón đậu trồng dưa
Ta không biết đâu bến bờ diệu giác
Đúng ngộ về chùa cất cốc ăn trưa.

Giọt mưa

Giọt mưa nào trên đá
Cho rêu mọc càng xanh
Giọt nào nghiêng bờ lá
Giọt nào thoáng long lanh.

Ngủ quên

Ngủ quên bên bờ suối
Mặc nước chảy về đâu
Sớm mai nắng qua đầu
Chim kêu choàng tỉnh dậy.

Kiếp phù du

Ta vốn từ thiên thu
Đứng bên bờ giấc ngộ
Nhưng yêu đời bề khổ
Ta chọn kiếp phù du.

Cánh hạc

Ta xin làm cánh hạc
Bay vút tận trời cao
Chở nguồn vi diệu pháp
Về thấp sáng trăng sao.

Thuyền trắng

Thuyền ai quên bến đậu
Lênh đênh một mình trôi
Có chở ai không rứa?
Không, chỉ ánh trăng thôi.

Rong chơi

Đón Hè sang ta hóa thành hoa nắng
Khi Đông về ta làm hạt mưa rơi
Giữa mùa Xuân ta dệt màn sương trắng
Chợt Thu về ta theo gió rong chơi.

Nhớ nắng

Nắng trốn sau đồi thông
Chiều đuổi theo không kịp
Nhớ nắng chiều chạnh lòng
Để hoàng hôn mênh mông.

Mới tinh khôi

Gà con đã nở rồi
A, chào bé của tôi
Khu vườn này cho bé
Một ngày mới tinh khôi.

Thong dong

Con thuyền nhỏ thong dong
Khua mái nhẹ theo dòng
Sư vô thuyền ca hát
Âm ba gợn hư không.

Cứ để mây bay

Kìa mây giăng trên núi
A, xuống cho thầy hay
Ơ mà thầy đang ngủ
Thôi cứ để mây bay.

Ở kia!

Gió lay bụi trúc vàng
Bên thềm hoa nắng vỡ
Ở kia giàn phong lan
Một cảnh hoa mới nở!

Mẹ

Mẹ ơi, con thưa nhé!
Con muốn mãi muôn đời
Là đứa con nhỏ bé
Vội vãnh mẹ, mẹ ơi!

Âm thanh

Hình như thoảng một tiếng đàn
Chợt ngân vang đó chợt tan bao giờ
Chợt đâu một tiếng chơ vơ!

Nhớ hoàng hôn

Nhớ Huyền Không đạo và thơ
Nhớ dòng suối nhỏ bên bờ mây xanh
Nhớ con chim hót trên cành
Nhớ hoàng hôn đã mấy lần hoàng hôn.

Huyền Không

Đêm nghe tiếng suối rì rào
Trăng vàng trải bóng lối vào thiền viên
Bình minh nắng dọi ngoài hiên
Cành phong lan nở nhụy viên sương mai.

Vô thanh

Cuồng phong bão tố ngất trời
Khúc vô thanh vẫn ngàn đời vô thanh.

Khúc vô thanh

Con chim nhỏ trên cành
Đang hát khúc vô thanh
Chim chi mà lạ rứa
Có phải chim hoàng anh?

Nụ huyền chi

Mùa xuân nào có đến
Mùa xuân nào có đi
Lòng ta hoa nở mãi
Thơm ngát nụ huyền chi.

Chia tay

Chia tay xin tiễn nụ cười
Nước non còn đó tình người còn đây
Trăng sao dấu cách trùng mây
Bờ kia tĩnh mặc bến này như nhiên.

Cúng đường

Nguyên trọn kiếp mây sương
Hóa làm hương cúng đường
Hằng hà sa cát bụi
Vô biên cõi diệu thường.

Giã biệt

Gởi lại Huyền Không
Biển trời lồng lộng
Gởi lại hiên chùa
Bóng dáng thiền sư
Gởi lại am tranh
Kính chiều đồng vọng
Giã biệt lên đường
Gót mộng phiêu du.

Sơn đào

Sơn đào trước sân nở rộ
Cành hoa trắng quá bất ngờ
Gió rừng còn nghe giá lạnh
Ô hay xuân đến bao giờ.

Vườn thanh tâm

Đá tĩnh lặng nằm nghe suối chảy
Đất cần cù ươm ngọn cỏ xanh
Cầu đi liễu đứng rủ màn
Thảo đình ngồi tụng lời kinh sớm chiều.

Nụ cười

Người đi còn lại nụ cười
Cho yêu thương nổi tình người ngàn sau
Cho cây đơm lá xanh màu
Cho trăng sáng mãi nhịp cầu thủy chung.

Tình thâm

Về thăm lại Huyền Không
Ta nghe rộn trong lòng
Qua đèo mây gió quện
Đong đưa hạt nắng hồng
Nẻo lên đồi am vắng
Chân ta nhẹ bước mau
Chùa trong yên lặng quá
Thôi vòng ra ngã sau
Giàn phong lan còn đó
Hoa điểm mấy nụ vàng
Hương len vào trong gió
Theo ngàn mây mệnh mang
A đây rồi trà thất
Lối đi tay vượn cong
Cỏ hoa thơm bờ đá
Trông lên núi chập chồng
Vườn sau cây xanh mướt
Giàn đậu trái thật xinh
Bên mấy cành hoa mướp
Nắng chiều nhẹ lung linh
Có bóng ai thấp thoáng
Chen tiếng nói vọng vào
A, chào huynh, chào đệ
Bỏ cuộc xuống đã nào!
Huynh vào trong chút đã
Đệ cắt mấy chùm khoai
Rẫy mình năm ni khá
Nên có sẵn khoai khoai
Đêm Đông trăng vẫn sáng
Ngồi nghe đệ ngâm thơ
Bỗng đâu quên ngày tháng
Thời gian qua như mơ
Rồi một chiều mưa gió
Ta từ giã Huyền Không
Tình thâm chưa nói hết
Nghĩa nặng vẫn bên lòng.

Tao ngộ

Bên bờ suối vô vi
Trăng lên chờ ta đó
Ngàn xưa từ ngàn xưa
Chưa một lần trăng lặn
Ta đi vào viễn xứ
Trăng đưa lối ta về
Trùng khơi muôn bến mộng
Nên ta vẫn còn mê
Trăng huyền không mở hội
Hương lan ngát bên đồi
Mây ngàn phương về hội
Giờ tao ngộ đến rồi
Quê hương vẫn là đây
Trăng vẫn mảnh trăng này
Ngàn sau ngàn sau nữa
Lòng lộng giữa trời mây.

Những Bài Thơ Hán Văn

**Nguyên văn chữ Hán
và các dịch phẩm**

**Thủ bút Hán văn
của *HT. Thích Quảng Thạc***

Biệt nhất phương

Đáo tận yên hà xứ
Hồi đầu biệt nhất phương
Mục tiền sơn thủy hạo
Nguyệt hiện thảo đầu sương.

*Đến chơi tận cõi khói sương
Ngoảnh đầu cách biệt một phương mây trời
Nước non hút mắt xa vời
Sương đầu ngọn cỏ sáng ngời giọt trắng (MĐTTA)*

*Thong dong lên cõi yên hà
Quay lưng già biệt mù sa phương nào
Non xanh nước biếc tiêu dao
Lung linh trắng hiện trên màu cỏ sương. (Ngọc Quế)*

*Khói mây lên tận cõi xa
Ngoảnh đầu khuất biệt bao la một trời
Nước non trước mắt tuyệt vời
Lung linh sương cỏ hiện ngời vàng trắng. (Nguyễn)*

Đôi vãn thiên

Song tiền đối vãn thiên
Phong vân các tự nhiên
Hạc đề cô thanh hưởng
Tiệm tiệm dạ u uyên.

*Ngắm chiều hôm bên cửa
Gió mây trời như nhiên
Cô liêu rơi tiếng hạc
Đêm dần sâu thắm hơn. (MĐTTA)*

*Ngoài song ráng đỏ phương chiều
Mây nương gió nhẹ miền phiêu diêu nào
Trong êm tiếng hạc vút cao
Nghe hoàng hôn vỗ cánh vào tịch dương. (Ngọc Quế)*

*Trước song đối bóng trời tà
Như nhiên mây gió thoáng qua mơ màng
Vọng về một tiếng hạc vang
Hoàng hôn dần nhẹ buông màn tịch liêu. (Nguyễn)*

Hà xứ lai

Nhất điểm hoàng hoa phát
Tiện kiến thu thời tại
Phong trung nhất hồ điệp
Bất tri hà xứ lai.

*Một nụ hoa vàng nở
Thu đến rồi, ô hay!
Cánh bướm từ trong gió
Biết phương nào về đây! (MĐTTA)*

*Đóa hoa vàng nở sáng nay
Ôi chao! Thu ngát bên ngoài dậu hương
Gió lay cánh bướm qua vườn
Làm sao biết được tự phương nào về. (Ngọc Quế)*

*Nở xinh một nụ hoa vàng
Ô hay, trông đã thu sang bao giờ!
Gió vờn cánh bướm phát phơ
Phương nào chẳng rõ bất ngờ tới đây. (Nguyễn)*

Thiên đề nguyệt

Viễn viễn phong đầu phi
Vong xứ điều vô quy
Hốt phùng thiên đề nguyệt
Quy hà, quy hà vi?

*Xa xa đầu gió nổi
Chim lạc lối quên về
Chợt gặp vàng trăng cũ
Về chi nữa mà về! (MĐTTA)*

*Chim bay theo gió ngàn phương
Về đâu gió hời cố hương xa vời
Bỗng dưng trăng sáng một trời
Mới hay đâu cũng là nơi quê nhà. (Tâm Mãn - Ngọc Quế)*

*Xa xa trước gió cùng bay
Con chim lạc xứ chẳng quay đầu về
Chợt nhìn vàng nguyệt trời quê
Về đâu, ừ nhỉ, đâu về nữa chi. (Nguyễn)*

*Gió đưa chim đi xa
Biệt xứ kiếp không nhà
Chợt nhìn trăng đáy nước
Về đâu nữa chi ta? (Nguyễn Nhật Chi)*

Hứa nhất thiên

Vân quân kim hà xứ
Mang mang thiên địa biên
Thủy tri thời tái kiến
Chỉ tín hứa nhất thiên.

*Nơi chân trời góc bể
Bạn vàng ở phương nao
Biết bao giờ gặp lại
Tín hứa hẹn trăng sao. (MĐTTA)*

*Hỏi người giờ ở nơi đâu?
Mệnh mang mây nước một màu viễn khơi
Bao giờ gặp lại người ơi!
Chỉ xin hẹn một phương trời mà thôi. (Tâm Mãn - Ngọc Quế)*

*Hỏi người nay ở chốn nào
Mệnh mong trời đất xa bao bến bờ
Gặp lại nhau biết bao giờ
Một phương trời hẹn chẳng mờ niềm tin. (Nguyễn)*

Tự khai

Đào trung xuân mẫn diện
Xuân trung đào tự khai
Hà tất quân vị báo
Vô đào xuân bắt lai.

*Không đào, xuân chẳng đến
Có chi bạn lắm lời
Trong đào, Xuân trăm vẻ
Trong Xuân, đào tình khôi. (MĐTTA)*

*Trong mùa Xuân có hoa đào
Trong hoa đào có dạt dào mùa xuân
Việc gì người mài phân vân
Không hoa đào chắc mùa Xuân chẳng về. (Ngọc Quế)*

*Trong đào, Xuân rạng rỡ
Trong Xuân, đào sum sê
Rằng xin người chớ nói
Không đào, Xuân chẳng về. (Nguyễn)*

Minh trần

Vô minh hà biệt minh
Ly trần hựu đồng trần
Bất tri vân hà đạo
Vi thánh diệc vi nhân.

*Tối mê, sáng suốt nào phân
Rời trần lại phải cùng trần đó thôi
Đạo thăm sâu, khó mở lời
Làm người, làm Thánh chẳng rời biệt nhau. (MĐTTA)*

*Tối tăm còn ánh nắng trời
Xa trần nào phải là rời trần đâu
Nói gì với đạo nhiệm mầu
Làm người, làm Thánh cũng gần gũi thôi. (Ngọc Quế)*

*Tối kẻ bên sáng đó thôi
Rời trần hồ dễ xa xôi với trần
Nói sao hết ý Đạo chân
Làm người, làm Thánh vốn gần gũi nhau. (Nguyễn)*

*Vô minh, minh cũng một vẫn
Rời trần ta lại vào trần thông dong
Biết đâu diệu hữu chân không
Làm người, làm Thánh cũng đồng chữ tâm. (Tác giả)*

Tuyết chi

Du thương Bửu Long viên
Tuyết Chi hoa mãn thiên
Huyền lâm quang lãnh địa
Phong lai báo thưởng nguyên.

*Dạo thăm vườn cảnh Bửu Long
Tuyết Chi đóa đóa kết bông trắng trời
Cõi thiền đất lạnh sáng ngời
Gió đưa tin báo đến thời Dương Xuân. (MĐTTA)*

*Dạo bước lên vườn Bửu Long
Thấy Tuyết Chi nở trắng mênh mông đời
Rừng thiền tỏa ánh rạng ngời
Gió về khê nhắc hương trời thượng nguyên. (Ngọc Quế)*

*Vườn Bửu Long dạo chơi
Tuyết Chi nở rợp trời
Thượng Nguyên tin gió báo
Rừng thiền đất lạnh ngời. (Nguyễn)*

Sinh tử sự

Nhất niên dĩ khứ
Vô thi hà tăng
Nhất niên đương lai
Vô chung hà giảm
Sinh tử sự hề
Mạc tư mạc vấn
Kim cổ vị tăng
Hữu cá bất như.

*Một năm ngày tháng qua đi
Cõi vô thi có thêm gì nữa chẳng
Một năm nữa, cõi nhân hoàn
Trong vô chung có suy tàn chi đâu.
Chuyện tử sinh lẽ nhiệm màu
Đừng han hỏi, chẳng lo âu chi mà
Xưa nay sống chết như là
Bình thường sinh tử ai mà không qua. (Ngọc Quế)*

*Một năm cũ tàn
Quá khứ nào thêm
Một năm mới sang
Tương lai đâu bớt
Sống chết vốn dĩ
Chuyện của trần gian
Thôi đừng lo nghĩ
Cũng chớ hỏi han
Xưa nay ai kể
Chưa hề liên quan! (Nguyễn)*

Khứ lai

Hữu lai nhi khứ
Hữu khứ lai hề
Hữu lai nhi lai
Hữu khứ khứ hề
Tri chi bất lai
Tri chi bất khứ
Nhiên khứ lai hề
Thiên thu giả mộng.

*Muốn về lại mãi đi xa
Người đi chợt thấy quê nhà vẫn đây
Có người về, cuộc sum vầy
Người đi đi tận chân mây cuối trời
Biết ra chỉ một cuộc chơi
Không lại không khứ thành thôi đi về
Thong dong bờ giác bến mê
Muôn đời ảo mộng, đi về như nhiên. (Tâm Mãn - Ngọc Quế)*

*Có đi rồi đến
Chừ đến lại đi
Có đến mà đến
Chừ đi mà đi
Biết chẳng chẳng đến
Biết chẳng chẳng đi
Là chừ đến đi
Nghìn năm mộng ảo
Như nhiên đến đi. (Nguyễn)*